

fun er en mindre Part af Eiendommen, som Sælgeren i Virkeligheden eier, og han kommer derfor i Virkeligheden til at udrede $\frac{1}{2}$ pCt. af en meget større Kapital, end han er Eier af. Dersom f. Ex. en Mand sælger en Gaard paa Landet eller en Eiendom i Byen til en Værdi af 200,000 Kr., skal der jo deraf udredes 1000 Kr. i Halvprocentafgift; men har han en Prioritet i Eiendommen paa 100,000 Kr., følger det jo af sig selv, at han derved kommer til at svare, ikke $\frac{1}{2}$ pCt. af sin Formue, men en hel pCt. Og der er jo en Mængdefoldighed af Tilfælde, hvor Prioritetsgjælden ikke blot er Halvdelen af Eiendommens Værdi, men gaar langt der udover, saa at den naar op til $\frac{3}{4}$ og derover af Værdien, og denne Halvprocentafgift kan altsaa meget godt i en Mængde af Tilfælde komme til at udgjøre 2 pCt. af Sælgerens samlede Formue. Det maa dog saaledes siges at være et høist mærkeligt Grundlag for en Stat, som ligger til Grund for denne. Jeg kan saaledes ikke se Andet, end at denne Stat, og navnlig Fastholdelsen deraf, ikke lader sig forsvare med gode Grunde, og jeg vilde derfor i meget høi Grad beklage, om det høie Thing skulde nægte Lovforslagets videre Fremme. Jeg skal saaledes tillade mig at anbefale, at Sagen gaar til 2den Behandling.

Finantsministeren (Estrup): Da denne Sag var til Behandling i Folkethinget, indskrænkede jeg mig til at udtale, at mit Standpunkt lige overfor den var nøiagtig det samme som, da den forelaa for 3 Aar tilbage, og jeg tør maaste antage, at det Standpunkt jeg dengang indtog, er det ærede Thing bejendt, saaledes at jeg vil kunne afholde mig fra nu at trætte det ærede Thing med Gjentagelser. — Naar den sidste ærede Taler særlig fremhævede, at Staten er ueffærdig, fordi den kommer til at hvile, ikke paa Nettoformuen, men paa den omsatte Gjenstands Værdi, saa vil det ærede Medlem jo vistnok vide, at det ikke alene er Halvprocentafgiften ved Omsætning af Eiendomme, om hvilken det kan siges, det gjælder jo f. Ex. i fuldeste Maal om Stempelafgiften. Dersom vi af den Grund skulde hæve de Statter, som denne formentlig væsentlige Feil heftede ved, kom vi saaledes til at sløse, foruden Halvprocentafgiften, andre meget betydelige Skattebeløb. — Da Sagen for 3 Aar siden blev bragt frem — ogsaa dengang ved privat Initiativ — i det andet Thing, da var der jo, ikke til Begrundelse deraf, men dog til Undskyldning derfor, den Omstændighed, at den kom frem paa samme Tid, hvor Staten ved en Lov

om Konvertering af Statsgjælden omtrent indbaandt et tilsvarende Beløb i Merindtægt. Jeg siger ikke, at det var nogen Grund til, at man derfor skulde søge ældre Statter fjernede, men det var dog i mine Tanker en Undskyldning for, at man søgte efter en Erstatning eller søgte efter et Punkt, hvor Statterne nu kunde opnå nogen Vættelse. Den Grund er jo ikke tilstede nu, og jeg tror heller ikke, at det vilde føre til Noget, om man nu vilde indlade sig paa under Behandlingen af dette Lovforslag at søge at komme til Bunds Statskassens økonomiske Forfatning og undersøge, hvorvidt man forsvarelig vilde kunne formindste de nuværende Statsindtægter eller forsøge de nuværende Statsudgifter. En saadan Undersøgelse maa efter sit Bæsen, sin Natur blive saa omfattende, at den umulig kan komme til Afgjørelse ved en enkelt Behandling her i Thinget. Men jeg vil dog blot udtale, som mit Formening, at naar Statskassen ikke blot skal fyldestgjøre de Forpligtelser, der hvile paa den nu, men ogsaa skal kunne fyldestgjøre — blot i nogenlunde Maal — de hderligere Fordringer, der fra alle Sider, eller dog fra mange Sider, stilles til den, saa har den ikke en Dros Indtægt for meget. Jeg vil altsaa ikke kunne anbefale nu mere end for 3 Aar siden, at man skulde gaa ind paa en saadan, som det forekommer mig, noget vilkaarlig Sløfning af en gammel Stat. Den første ærede Taler har jo saa fuldstændig Ret i, at først naar man er kommen paa det Rene med, at Statskassen har overflødige Indtægter, først naar det er konstateret, kommer man til det Spørgsmaal: Hvor vil det være hensigtsmæssigt at foretage Skattelettelser? Jeg kan ogsaa være fuldstændig enig med det ærede Medlem i, at det paa ingen Maade gaar an, at man saa fra en Side og saa fra en anden Side kræver Medgang i de bestaaende Statter, fordi det efter vedkommende Forslagsstilleres Formening er netop de af dem paapegede Statter, som tyngst haardest, eller som der er den største Trang til at se lettede. Dersom alle vilde benytte det private Initiativ til at stille Fordring om Medgang i Statter med samme Frihed, som det er benyttet her, tror jeg ikke, man behøver at være Spaamand for at sige, at det ikke vilde være ret længe, før vi her havde Forslag om en fuldstændig Omvæltning i omtrent alle vore Statter. Jeg tror ikke, der er nogen eneste Stat, der kan glæde sig ved i den Grad at have almindelig Tilslutning hos Alle, at den kunde gaa Ram forbi, uden at man gennem det private Initiativ vilde gjøre Forsøg paa enten at faae Skatten hævet eller forandret.